

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE VIDA

Del dol a la festa (Salm 29)

Cantàvem amb el Salm 125 que la nostra vida es desenvolupa entre els treballs de la sembra i

l'alegria de la collita. Ho fèiem el 5è Diumenge de Quaresma i dèiem que aquest Salm 125, evocant la florida ocasional del desert sota l'efecte d'una certa humitat, ens remetia a la Benaurances: elles anuncien un futur de consol per als qui sofreixen qualsevol tipus de desert, com el plor, la persecució, els treballs per la pau, la cerca de la justícia, etc.

El Salm 29 és semblant. Com el Salm 125 transmet esperança basant-se que Déu ha actuat, ha intervingut salvant el poble. Concretament, Déu ha alliberat l'orant d'una malaltia mortal, així com en el Salm 125 Déu havia alliberat de l'exili el poble. Però la nostra oració avui té un caire diferent: cantem aquest Salm 29 en ple temps de Pasqua.

Cantar avui aquest salm significa quelcom ben important per a nosaltres.

En primer lloc, tenim davant nostre un malalt greu. No solament un individu malalt, sinó també tots els malalts del món. I no solament tots els malalts, sinó tota la humanitat, tots nosaltres, que estem realment malalts. Malalts de mort. Una malaltia que provoca la burla en els enemics de la humanitat, és a dir, els qui ironitzen i menyspreen els qui pen-

sen que la vida humana té sentit... Contemplàvem el Divendres Sant que Jesús va morir per i amb les nostres malalties.

Però a més amb aquest salm cantem de debò, amb alegria sincera i clarivent. Per dues raons. La primera, perquè la mirada esperançada no s'adreça a un futur més o menys llunyà, sinó a un fet cert, ja esdevingut, amb el qual s'inaugura al món la salut plena. La segona, perquè els fets salvadors de Déu, que funden l'esperança, no són accions esporàdiques, que no assegu-

ren que tornem a estar malalts o sofrir a causa de qualsevol contradicció, sinó un fet definitiu. La humanitat té cura, ha començat a guarir-se, tenim el remei infal·lible; la ferida ha començat a produir teixits sans a partir d'«una cèl·lula sana», absolutament immune a la malaltia, de manera que el procés de guarició és ja imparabile.

Ignoro el detall del procés de com, a partir d'un teixit sa, per exemple en la tècnica dels trasplantaments, la resta dels teixits danyats arriben a regenerar-se, com unes cèl·lules

sanas tenen més força que les cèl·lules mortes i arriben a substituir-les. És una de tantes meravelles de la naturalesa, que «vol viure» costi el que costi. En tot cas, sabem que sempre és un procés lent.

No és així com Jesucrist guareix la humanitat? Un dels noms que apliquem al seu Esperit és el de «metge de les ànimes», «medicina dels nostres mals». L'alegria que amara aquest càntic és semblant a la del malalt quan surt de l'hospital recuperat. Si sabés que, encara que tornés a caure malalt, ja sabria quin és el remei infal·lible i que, passi el que passi, el tindria al seu abast i podria aplicar-lo, tot recordant Déu, Senyor de la història, cantaria:

«Has mudat en danses
els meus planys,
m'has tret el dol
i m'has vestit de festa.
Per això el meu cor et cantarà;
no callaré.
Senyor, Déu meu,
et lloaré per sempre.»

Llavors el cant no podrà cessar mai, encara que sobrevingui qualsevol crisi o qualsevol dolor. Res ni ningú no ens podrà arrabassar l'alegria. Això és la Pasqua.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Creats per a la felicitat

Els textos bíblics revelen una veritat que dona sentit a la vida de l'ésser humà: hem estat creats per a la felicitat. Aquesta convicció ens ajuda a acollir totes les circumstàncies de la vida, tant les favorables com les adverses, amb la certesa que «Déu ho disposa tot en

bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28). La tensió entre alegria i dolor, goig i sofriment, felicitat i dissort, vida i mort és inherent a l'ésser humà. A la Bíblia aquesta tensió emergeix especialment en els textos que narren la vocació dels profetes. Ezequiel, per exemple, rep l'ordre de menjar un rot-

lle escrit a banda i banda que «contenia lamentacions, gemecs i amenaces» (Ez 2,10). El profeta el menjà sense vacil·lar i tanmateix li va ser «dolç com la mel» (Ez 3,3). I és que fins i tot enmig de les dificultats i tribulacions es pot ser feliç. Déu és l'arrel última de la felicitat, l'aspira-

ció més profunda que habita en el cor de l'ésser humà. «Tu ens has creat per a tu, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que no descansi en tu», diu sant Agustí en les *Confessions* (1,1).

Dra. Núria Calduch-Benages

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE VIDA

Del luto a la fiesta (Salmo 29)

Cantàbamos con el Salmo 125 que nuestra vida se desenvuelve entre los trabajos de la siembra y la alegría de la cosecha. Lo hacíamos el 5.º Domingo de Cuaresma y decíamos que este Salmo 125, evocando el florecimiento ocasional del desierto bajo el efecto de una cierta humedad, nos remitía a la Bienaventuranza: ellas anuncian un futuro de consuelo para los que sufren cualquier clase de desierto, como el llanto, la persecución, los trabajos por la paz, la búsqueda de la justicia, etc.

El Salmo 29 es semejante. Como el Salmo 125 transmite esperanza basándose en que Dios ha actuado, ha intervenido salvando al pueblo. Concretamente, Dios ha librado al orante de una enfermedad mortal, como en el Salmo 125 Dios había librado del destierro al pueblo. Pero nuestra oración hoy tiene un cariz distinto: cantamos este Salmo 29 en pleno tiempo de Pascua.

Cantar hoy este salmo significa algo muy importante para nosotros.

En primer lugar, tenemos ante nosotros un enfermo grave. No sólo un individuo enfermo, sino también todos los enfermos del mundo. Y no sólo todos los enfermos, sino toda la humanidad, todos nosotros, que estamos realmente enfermos. Enfermos de muerte. Una enfermedad que provoca la burla en los enemigos de la humanidad, es decir, en los que ironizan y desprecian a quienes piensan que la vida humana tiene sentido... Contemplábamos el Viernes Santo que Jesús murió por y con nuestras enfermedades.

Pero además con este salmo cantamos de verdad, con alegría sincera y clarividente. Por dos razones. La primera, porque la mirada esperanzada no se dirige a un futuro más o menos lejano, sino a un hecho cierto, ya acontecido, con el que se inaugura en el mundo la salud plena. La segunda, porque los hechos salvadores de Dios, que fundan la esperanza, no son acciones esporádicas, que no aseguran que volvamos a estar enfermos o sufrir a causa de cualquier contradicción, sino un hecho definitivo. La humanidad tiene cura, ha comenzado a curarse, tenemos el remedio infalible, la herida ha comenzado a producir tejidos sanos a partir de «una célula sana», absolutamente inmune a la enfermedad, de manera que el proceso de sanación es ya imparable.

Ignoro el detalle del proceso como a partir de un tejido sano, por ejemplo en la técnica de los trasplantes, el resto de los tejidos dañados llegan a regenerarse, cómo unas células sanas tienen más fuerza que las células muertas y llegan a sustituirlas. Es una de tantas maravillas de la naturaleza, que «quiere vivir» a toda costa. En todo caso, sabemos que siempre es un proceso lento.

¿No es así como Jesucristo cura la humanidad? Uno de los nombres que aplicamos a su Espíritu es el de «médico de las almas», «medicina de nuestros males». La alegría que empapa este cántico es semejante a la del enfermo cuando sale del hospital recuperado. Si supiera que, aunque volviera a caer enfermo, ya sabría cuál es el remedio infalible y que, pase lo que pase, lo tendría a su alcance y podría aplicarlo, recordando a Dios, Señor de la historia, cantaríamos:

«Convertiste mi llanto en danza,
me despojaste de luto,
me vestiste de fiesta,
para que te cante sin callar nunca;
Señor, Dios mío, te alabaré siempre.»

Entonces el canto no podrá cesar nunca, aunque sobrevenga cualquier crisis o cualquier dolor. Nada ni nadie nos podrá arrebatar la alegría. Eso es la Pascua.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Missa de Pasqua a Sant Esteve d'Ordal

Seguint el costum d'ajudar als rectors que tenen confiades vèries parròquies, el Diumenge de Resurrecció el bisbe Agustí va anar a celebrar la missa de Pasqua a la Parròquia de Sant Esteve d'Ordal, a les 12 h. En acabar l'eucaristia, un cor de nens i nenes van cantar caramelles.

Festivitat de Sant Josep al Reial Santuari de Sant Josep de la Muntanya

Dissabte 19 de març, a les 12 h, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de les 12 h al santuari de Barcelona, convidat per la Congregació de Mares de Desemparats i Sant Josep de la Muntanya. En la seva homilia, i en sintonia amb l'Any Sant de la Misericòrdia, va des-

taçar la personalitat i l'obra de la beata Petra de Sant Josep, que va edificar el santuari. Les inclemències del temps van impedir celebrar la missa a l'esplanada del santuari, com és costum, i els fidels van omplir de gom a gom el cor, la capella lateral i les escales per seguir la celebració.

Sopars de Mans Unides

Dins l'Any de la Misericòrdia, els membres i voluntaris de Mans Unides de moltes parròquies han unit esforços per donar sentit i esperança a la Campanya núm. 57 «Planta-li cara a la fam: SEMBRA». A través dels Sopars de la Fam han mirat d'aportar la seva llavor per a contribuir en el progrés i benestar dels pobles germans a través dels projectes com el d'enguany: programa mòbil d'atenció primària de salut al districte de Chikmagalur, a l'Estat de Karnataka, (Índia). Amb aquest objectiu es van celebrar sopars solidaris a Vilafranca del Penedès —com sempre, amb una gran participació— i també a Sant Just Desvern, Vallirana, Sant Joan Despí, El Prat de Llobregat, Abrera, Capellades... El dia 12 de març va tenir lloc a Vilanova i la Geltrú, en el local de l'Orfeó Vilanoví que es va omplir a vessar (veure fotografia). Els assistents van gaudir de l'espectacle «Musicals Solidaris» i d'una xerrada sobre el projecte Malària, per part de Cristina Cama. Per acabar l'acte, Mn. Pere Milà va intervenir, conclouent que «el nostre cor és com un graner: si no se'n té cura es perd o es torna dolenta la llavor guardada».

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Perdoneu les culpes

La família és un gran entrenament gimnàstic per al do i el perdó recíproc sense el qual cap amor no pot durar gaire temps. Sense donar-se i sense perdonar-se l'amor no roman, no dura. En la pregària que ell mateix ens va ensenyar —és a dir el Pare nostre— Jesús ens fa demanar al Pare: «Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors.» I al final comenta: «Si vosaltres perdoneu als altres les seves culpes, el vostre Pare que és al cel també us perdonarà a vosaltres» (Mt 6,12. 14-15). No es pot viure sense per-

donar-se, o almenys no es pot viure bé, especialment en família. Cada dia ens fem mal els uns als altres. Hem d'anar amb compte amb aquests errors provinents de la nostra fragilitat i del nostre egoisme. Però el que cal és guarir les ferides que ens fem, tornar a teixir els fils que trenquem en la nostra relació familiar. Si esperem massa tot es fa més difícil. I hi ha un secret senzill per a guarir les ferides i per a deixar de banda els retrets. És aquest: no deixar que s'acabi el dia sense demanar-se perdó, sense fer les paus... Si aprenem a dema-

nar-nos disculpes i a perdonar-nos mútuament, les ferides es curen, el matrimoni s'enforteix, i la família esdevé una llar cada vegada més sòlida, que resisteix les escames de les nostres petites i grans dolenteries. I per a això no cal fer grans discursos, sinó que n'hi ha prou amb una carícia: una carícia i s'ha acabat, tornar a començar de nou. Però que el dia no s'acabi sense haver fet les paus!

Realment les famílies cristianes poden fer molt per la societat d'avui, i també per l'Església.

(Dimecres, 4 de novembre de 2015.)

Homenatge pels 25, 50 i 60 anys d'ordenació

Com cada any, el Dimecres Sant es va celebrar a la Catedral de Sant Llorenç la Missa Crismal, presidida pel bisbe Agustí Cortés i concelebrada pel pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler, el rector del Seminari Conciliar, Josep M. Turull, els vicaris i nombrosos preveres de tota la diòcesi. La col·lecta d'aquesta celebració, que ascendeix a 6.419,35 €, s'ha destinat a Càritas Diocesana, per al projecte de creació d'una empresa de reinserció social que ajudi a persones desfavorides en la seva reintegració al món laboral.

Un cop acabada la Missa Crismal, els preveres, diaques i seminaristes de la diòcesi es van traslladar a la Casa de l'Església per a un dinar de germanor, abans del qual es va realitzar un senzill acte d'homenatge als preveres i un diaca que celebren en-

guany un aniversari d'ordenació assenyalat:

—60 anys d'ordenació sacerdotal: Mn. Ignasi Ara, Mn. Jaume Boguñà, Mn. Jesús Mañé, Mn. Joan Rossell.

—50 anys d'ordenació sacerdotal: P. Ernesto Jáñez i P. Josep de Calassanç Laplana.

—25 anys d'ordenació sacerdotal: Mn. Rafael Maroto, Mn. Bernat Martorell, Mn. Àlvar Pérez, P. Josep-Enric Parellada.

—25 anys d'ordenació diaconal: Mn. Sebastià Payà.

Excepte alguns que no van poder ser presents, els homenatjats van donar el seu testimoni ministerial, resultant un seguici de records, anècdotes, reflexions i agraïments que parlaven de la vida acumulada en tots ells i de la seva fidelitat vocacional.

Jornades de formació per a religiosos i religioses

Del 21 al 22 de març al Monestir de Montserrat, amb una bona participació van celebrar-se aquestes jornades, convocades per la Delegació per a la Vida Consagrada. En sintonia amb l'objectiu de l'Any Sant de la Misericòrdia, els ponents van ser el P. Bernabé Dalmau, osb, missioner de la misericòrdia; el P. Josep-Miquel Bausset, osb, que va fer una reflexió sobre la misericòrdia; el P. Josep M. Henríquez, osb, que va desenvolupar el tema titulat «Benau-

rats els misericordiosos»; el P. Ignasi M. Fossas, osb, que va fer una bona presentació de «Les virtuts en la Regla de Sant Benet». En una estona de col·loqui, el P. Abat Josep M. Soler va esperonar els assistents a viure la fe, la misericòrdia i la vida consagrada. La participació en les celebracions litúrgiques, la bona convivència i l'exquisida acollida de la comunitat monàstica van contribuir al bon desenvolupament d'aquestes jornades.

Jornada sacerdotal a la Seu d'Urgell

El Dilluns Sant, 21 de març, el bisbe Agustí va pronunciar una xerrada a la sala d'actes del Seminari Diocesà, per als preveres i diaques d'Urgell, en el marc de la Jornada sacerdotal d'aquesta diòcesi. El títol de la ponència va ser «El "jo" del prevere» i en ella va parlar de la tasca i el sentit del sacerdoci des de la reflexió viscuda en primera persona, com a prevere i com a bisbe.

A continuació, tots els presents van poder visitar el recentment restaurat *Retaule de la Mare de Déu de la Pietat*, dins l'església de la Pietat dels antics Beneficiats de la Catedral, i que ara forma part del Museu Diocesà d'Urgell. A les 12.30 h va tenir lloc a la Catedral de Santa Maria d'Urgell la Missa Crismal, presidida per l'arquebisbe Joan-Enric Vives i concelebrada pel bisbe Agustí Cortés i el presbiteri urgellenc.

AGENDA

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Aquesta tradicional trobada, emmarcada en el Jubileu de la Misericòrdia, tindrà lloc enguany el diumenge 17 d'abril a Les Cabanyes, poble natal del bisbe Torras i Bages, en el centenari de la seva mort. A les 18 h, a l'esplanada de l'Església Vella de Sant Valentí, missa solemne presidida pel bisbe Agustí. Hi haurà la lectura de les aportacions de les parròquies a l'objectiu pastoral diocesà i diverses ofrenes de cada arxiprestat. En acabar, pisolabis al Centre Cultural.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setmana) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6, 22-29]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir; sant Zenó.

13. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / Sl 65 / Jo 6,35-40]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586);

sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

14. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; sant Domnina, vg. i mr.

15. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma; sant Damià.

16. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg. i companys mrs. a Saragossa; sant Benet Josep Labre, captaire.

17. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 13, 14.43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jo 10,27-30]. Sts. Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; St. Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; St. Robert, abat; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

Diümenge III de Pasqua

COMENTARI

Obeir Déu és primer que obeir els homes

Els Apòstols compareixen davant el Sanedrí que els acusa d'ensenyar en el nom de Jesús i d'omplir Jerusalem de les vostres doctrines.

La resposta de Pere i els Apòstols és modèlica: *Obeir Déu és primer que obeir es homes*. Fidels al Senyor, els Dotze són testimonis que Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, i també és testimoni l'Esperit que Déu dona a qui l'obeeix.

Així surten contents de què Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

A la mà dreta del qui seia en el tron el «vident» veu un Document («biblion») escrit per davant i per darrere (=complet). L'àngel pregunta qui és digne de trencar els segells i obrir el document; i ara rep la resposta: *L'Anyell degollat*. Crist mort i ressuscitat és descrit a l'Apocalipsi amb la imatge suggeridora d'un anyell dret i degollat.

L'evangeli de Jn té un primer final clar (20,30s) amb l'afirmació neta de la divinitat de Jesús: *Els senyals que hi ha aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el messies, el Fill de Déu*.

El cp. 21 és un apèndix afegit immediatament: a) tercera aparició del Ressuscitat (v. 1-14); b) confirmació de la missió de Pere (v. 15-23).

Les vivències pasquals a Jerusalem semblen no haver produït efecte i els pescadors tornen a la seva feina. Quan Pere diu *«Me'n vaig a pescar»*, els altres sis diuen: *«Nosaltres venim amb tu»*. Jesús se'ls hi presenta com un famolenc: *«Nois, no teniu res per a menjar?»*

Jesús planteja a Pere tres cops (forma hebrea de superlatiu) la qüestió essencial, clara ja al primer diàleg: *M'estimes més que aquests?*

El Bon Pastor que *dóna la vida per les seves ovelles* (10,11) perquè *ningú té un amor més gran que el qui dona la vida, la vida pels qui estima* (15,13), exigeix als qui en nom seu han de *pasturar les seves ovelles i anyells* no un amor qualsevol sinó l'amor més gran.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres hàveu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seua al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos

de los Apóstoles (He 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de éste? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se postraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.» Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontrareis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.